

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIE TUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NOBIS ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XIII. ÉVF. 1923 ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.

Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENIT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUIUS NON SUM DIGNUS

ELECTORUM CONSERVASTI CUIUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* «Békesség nektek». — *Lovich Ilonka:* Rózsák. (Költemény.) — *P. Le Büffe S. J.* elmékedéseiből. — *Dr. Marcell Mihály:* A kenyértörés. III. — *A szeretet csodája.* — *Az első szentáldozás emléke.* Franciából *Reiner Irma.* — *Kolosi K. Alojzia:* Az én programom. — *Krónika.* — *Tárca. Eöri János:* Fölkel a Nap.

Mélyen tisztelt munkatársainknak, kedves olvasóinknak kegyelemmel teljes husvétii ünnepeket kíván

az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Démurger: Életcélunk. Magyarra fordította *dr. Leopold Antal* prelátus, esztergomi kanonok. Szent-István-Társulat kiadása. Miniatur-alakú kiadás, pergament borítékban. Címkép: Verocchio «Krisztus és Tamás» c. kétfős szobrának képe. Alapára három korona. (Jelenlegi szorzószám 140.)

A hercegprímás úr Öminenciájának a könyvben írt előszava: «Démurger plébános Terrans-ban megküldötte nekem L'idéal du véritable chrétien című művét, amely francia eredetiben már öt kiadást ért el s angol és német nyelvre is lefordított, hogy azt magyarul is kiadhassam és a magyar híveknek ajánljam.

Készséggel teszek eleget a buzgó pap óhajának s a kifünő műveszkét, amelyet francia püspöktársaim a legnagyobb dicsőretekkel halmoztak el, ezennel magyarországi apostoli útjára bocsátom. A könyv az isteni szeretet hírnöke. Célja Isten ismeretét és szeretetét a lelkekben tökéletesíteni, mert ez a vallásosság gyökere és előfeltétele. Gyönyörű lelki csokorba köti a Szentírás, az egyháztanítók és a szentek nyilatkozatait az Istenről és szent vallásunk legfőbb titkairól.

A szerző mélyeséges részvétellel viseltetik szegény hazánk és agyonsanyargatott népünk iránt. A lesújtott lelkek között akarja az isteni szeretet fátylóját meghordozni, a lelkeket figyullasztani és vigasztaló melegséget árasztani. Isten áldása kísérje szent szándékát. Minél több lélek találja meg e könyvben az örök életre hívó kegyelmét.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (előfizetés 1 évre) 120 K, egyes füzet 12 K, egy régi teljes évfolyam, ha egyszerre valamennyit megveszik 60 K, egyenkint 100 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 100 K, Vezérkönyve 100 K, Felvételi füzet 10 K, Fél-százados története 300 K, Alumínium-érme szalaggal 200 K.

Jézusom Örömm folyóirat egész évre 100 K, tömeges rendelésnél egy előfizetés 100 példánytól kezdve 90 K, 200 példánytól kezdve 80 K, 300 példánytól kezdve 70 K, egyes füzet 10 K, régi teljes évfolyam 100 K.

Kis Örökimádás Imakönyv 200 K, Fehér Lillom 10 K, Pápai Áldás levelezőlap 1 K, Gyermekezőveltségi zsló levelezőlap 20 K, Gyermekezőveltség érme 50 K.

Különlélek: Havi magány (Nádasdy Márián) 150 K, Az Eucharisztia zenéje 20 K, Kánter Károly emlékkönyv 100 K, Kánter Károly emlékkép 10 K, Szent Zita élete 40 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 20 K, Litánia (latin szöveggel) 10 K, Litánia Szent Józsefről (magyar szöveggel) 10 K, Levelezőlapok az Örökimádás-templomról 10 korona.

Sz. B. Pittsburgi zárda Nt. Főnöknője. A lev.-lapot utólag megkaptuk, a képet a jövő számban. D. a J. K.

«Békesség nektek!»

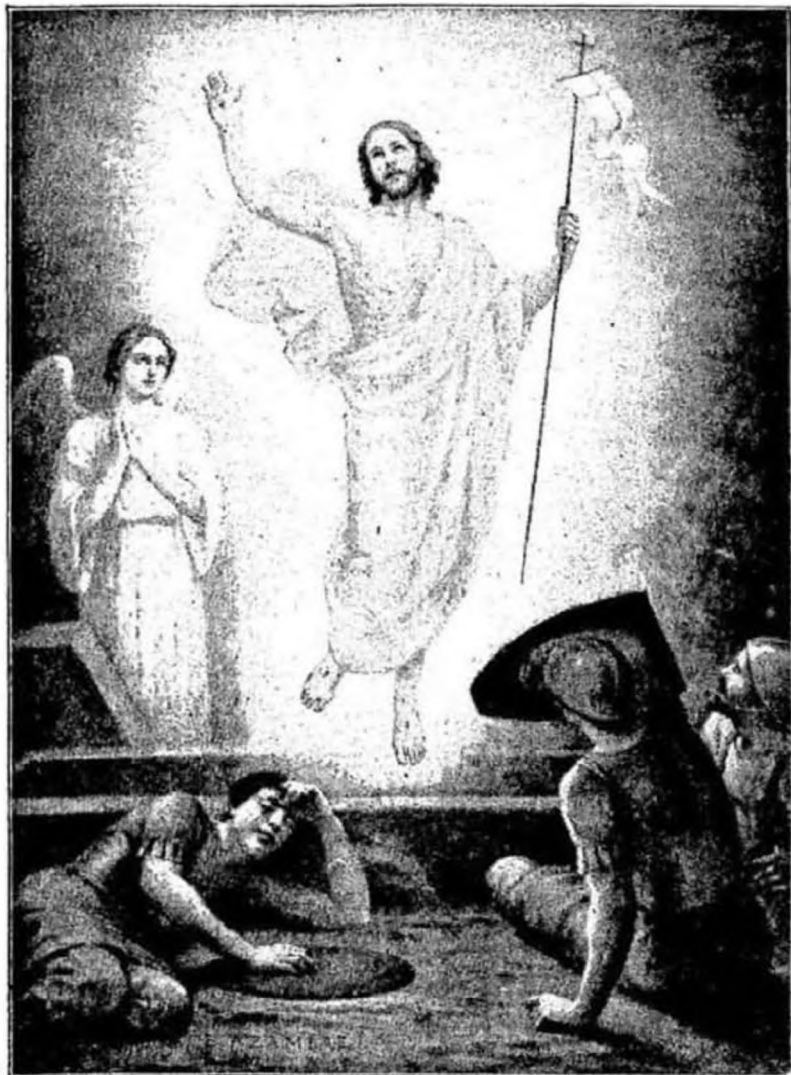
A «HALOTTAIBÓL dicsőségesen feltámadt» Úr Jézus husvétii köszöntése ez. Agyonkínzott szívek sóvárgása, háborgó lelkek viharja ül el tőle, örömmel teljes boldogság a visszhangja, «husvétii lélek» a hatásainak eredője.

Jézus tanítványainak lelkére a keserű csalódás, bánatos lemondás sötét fellege borult. Vége mindennek. «Mi reméltük, hogy megváltja Izraelt» és a gyalázat fáján kelle meghalnia. Ennél nagyobb megpróbáltatás el sem képzelhető! De egyszerre csak közéjük áll a föltámadt Üdvözítő: «Békesség nektek». Mint mikor villám cikázik az égen, Krisztus világossága fut át a tanítványok lelkén. Ébrednek bánatos aléltságukból. A béke, amelyről Krisztus köszöntése szól, lassan szívükbe tér boldogokká, örvendezökké, bátor apostolokká teszi őket.

Szentségi Jézus kedves barátai, nem ez-e a ti sorsotok is. Mikor Jézusra néztek fehér Kenyér nyugodalmas leplén át, nem halljátok-e az Ő köszöntését: «Békesség nektek». Mikor tenger gond és irtó zűrzavarból jöttök hozzá keserűségbe burkolt szívvel, nem töri-e át a ti felhőiteket is a Krisztus békeköszöntése? Nem teremte-összhangot a ti érzéseitek zenebonájában ez a hatalmas Krisztusi akkord? De igen! *Akik a legméltóságosabb Ottáriszentség által békességre szert tenni akarnak, azoknak számára az Eucharisztia a békesség forrása.* Tanuljuk megismerni Krisztust az Ő evangéliumából és akkor majd ráismerünk, akkor majd érezhető lesz a lelkünkbe lépő Krisztus köszöntése: «Békesség neked». Ennek a beszédnek *hinni* kell. Ezen szavak kisugárzását lelkünknek fel kell szívnia, gyógyulást kereső bízó vággyal kell inhalálnia. S ha egy pillanatra megízleljük a békét, továbbra is akarni fogjuk, szívesen fogunk érte küzdeni, ellenségeivel harcra szállni. Minden ütközetnek — ha akarjuk — Krisztus békeüdvözlése lesz a vége. *Csak juttassunk több szerepet az Eucharisztiónak,* adjunk több alkalmat a Krisztusnak, hogy szólhasson hozzánk. Krisztus otthonába, ami lelkünk szentélyébe ne bocsássuk be a

Az, akil az egész világ sem képes befogadni, lakást vett a mi szivünkben és leborulva imádtuk Őt. Azután csodálkozva eltávoztunk! Ha a Szent-

Bizzatok! Győztem! Alleluja!

séges Szív feltárva előttünk az Ő kincseit, szegény fáradt szivünket édes-séggel és vigasszal töltötte be, akkor csodáljuk az Istennek nagy jóságát, hogy adományaiban nem tart mértéket, Istennek ama hatalmát, mellyel

«a sziklából vizet és élővízforrást fakasztott». De csodálkozva távozunk akkor is, amidőn érzéketlen maradt a mi szívünk és messze eltévedt az értelmünk a világ sürgő-forgó zajába, oly időben, amidőn mindentől távol, egyedül Istenünkkel kellett volna lennünk. Csodáljuk az Ő végtelen türelmét, mely eltüri kedélyünk hullámvásait és ellenkezésünket. Vagy máskor csodáljuk Őt, ha imánk többé-kevésbé színtelen volt, ha nem éreztük sem az elhagyatottságnak keservét, sem az isteni vigasztalás örömét, amikor «épen úgy imádkoztunk, mint rendesen», mert csodáljuk Istenünknek a mi közönséges lelkünk iránti változatlan és soha nem fogyó szeretetét, azon Istennek, akinek a szférák zenéje mindig új, akinek az angyalok éneke mindig egy oázis az értelemmel ellátott teremtmények örökkön visszhangzó civakodásában.

Máskor odamegyünk a mi Urunkhoz a nehéz munkában eltöltött napnak delén. Sebes lábakkal, elfáradva az élet vándorútján, azokért való súlyos gondokkal eltelt lélekkel, kiket szeretünk és javukért aggódó szívvel leborulunk Királyunk előtt, várva «a világosságot, mely a sötétben világít, a hajnalhasadást, mely világosságot hoz szívünkbe» és lám! alig hogy távoztunk és lassan bécsuktuk mögöttünk az ajtót, «csodálva kérdjük magunktól», honnan van, hogy lelkünk oly könnyűnek érzi magát, hogy oly fény sugaras a napunk és oly édesen hangzik a madarak éneke. Bizonyára azt súgja nekünk egy csendes hang, hogy «Ő magára öltötte a mi gyengeségünket és elviselté a mi fájdalmainkat». Istenünk Ő, a mi menedékünk és erőnk, segítségünk a szomorúságban, mely reánkzúdult... A seregek Úra van velünk, Jákob Istene a mi pártfogónk. «Ó mily nagy az isteni tudománynak és bölcsességnek mélységes gazdagsága.» Ki tudja fölérteni Isten szándékát, aki örök időktől elgondolta, hogyan nyerje meg ingadozó szívünknek szeretetét?

Uram és Istenem, ki a kenyérszine alatt rejtőzöl, az én szeretetem nem érheti el a Te szeretetedet, de mégis viszonzni akarom azt, hála-mat akarom kimutatni Neked mindazokért, amiket velem tettél és teszesz folyton. Hogy szeretetemet kimutassam Irántad, azon leszek, hogy leg-alább valamivel kevésbé legyek hanyag a Te látogatásodban, valamivel kevésbé leszek szórakozott, amidőn meglátogatlak, valamivel kevésbé hideg azon ritka és rövid percekben, amidőn sikerül tétovázó elmémet Reád szegezni. Aki mindig gondolsz reám! Ó Istenem, azon leszek, hogy Téged szeresselek.

Angolból: I.

A kenyértörés

III.

AZ ELSŐ, csodálatos kenyértörés óta naponta ismétlődik e szent szeretés a katolikus templomokban. Az Úr Jézus titkos jelenléte állandó indító hatású a lelkekre, mindig többet és többet vonz éltető bűvkörébe. Titokzatos és szent ez a jelenlét, de isteni ígéreten nyugszik biztonsága.

A katolikus hívek nap-nap után oda zárandokolnak, ahol az Úr ígérte kenyértörés történik. Szent áldozat bemutatása mellett megy végbe e mélységes szertartás, melynek fenségét a lényeg isteni volta adja. Az oltár lépcsőjénél térdel kicsiny és nagy. Ártatlan lelkű, fehérruhás leányka és a Magdolna könnyével tisztult lélek. A parányi fiúcska és az élet terhét viselő férfiú. «Jöjjetek hozzám mindnyájan... és én megennyhítlek titeket.» Jönnek. Örömmel és áhitatos lélekkel. Különösen azóta, mióta elhangzott X. Pius pápa buzdító szózata, amely a gyakori szent áldozásra buzdította a híveket. A mi templomunkban is meglátszik ennek a nyoma. Igaz, hogy kevésbé, mint Hollandiában, Amerikában. De tagadhatlan, hogy nagyobb tömegekben jönnek a jámbor hívek a csodás kenyértöréshez... Boldogító látvány, mikor felnőtt férfiak százai térdelnek az Úr lábai elé, hogy erőt és kegyelmet nyerjenek az Úrtól.

Pici gyerekeket is látunk gyakrabban az Úr oltáránál. Kicsikéket, meleg lelkűeket, fehérruhákat. Nem is a külső, inkább a belső, lelki ruhájuk fehér. Ártatlanok, mint az Úr angyalkái. Ezek a kedves lelkek is követik az Úr Jézus beszédét: «Vegyétek és egyétek!...» Ők is érzik lelkük mélyén az Úr Jézus szavainak erejét: «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem... halált nem lát mindörökké...» Kedves lelkük a földi életben izleli már az örök élet gyönyöreit. Legalább is derús arcukról ezt sugározza a gyengéd áhitat.

Öregek és ifjak, fiúk és leánykák veszik körül az oltárt, hogy részesüljenek a titkos kenyértörés szent erejében. Csodás hatását életükön látják és látjuk. Mi is elmondhatjuk róluk: Növekednek kedvességben Isten és emberek előtt. Nem is tehelünk okosabbat és Istennek tetszőbb dolgot, mint buzdítjuk, hiogatójuk a lelkeket — a kenyértöréshez... Egy helyütt nyernek lelki erőt, egy forrásból merítenek lelki üdülést s ez a csodálatos kenyér.

A magyar papságnak és a magyar szülőknek nagyon meg kell ezt jegyezniök. Ő rajtuk mulik, hogy hány éhező keres ebédet az Úr oltáránál. Mert éhező igen sok akad. Az igazságot és lelki tökéletességet éhező! Táplálék pedig bőven áll rendelkezésre. Mint az öt kenyér öt-

ezernél többet, úgy a csodálatos kenyér ezreknél nagyobb tömegeket táplál. Csak bizó és hívő lélekkel oda kell járulni. Azért a jó szülőkhöz különös nyomatékkal szólok, mondván: Vissza ne tartsátok kicsi gyermekeiteket a szent áldozástól, sőt ellenkezőleg magatok adjatok jó példát buzgóságtokkal. Kenyeret kérnek, adjatok enni nekik! Nem földi erőt, égi kegyelmet akarnak! «Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket!»

Kenyeret tört az Úr, kenyeret törtek az apostolok, kenyeret törnek a titkos utolsó vacsora óta Krisztus küldöttjei. Minél többen telepedjünk az asztal köré, hogy annál többen részesedjünk az Úr Jézus szent testének vételésében. Mert a kenyértörés — Krisztus szent testével való táplálkozás...
Dr. Marcell M.

A szeretet csodája.

EG Y ALÁZATOS kis lélek szive egyszer csordultig megtelt Isten iránt érzett hálával s minthogy szent együgyűségében nem talált érzelmei kifejezésére más módot, elszaladt a közeli erdőbe, hogy csokorba gyűjtse a természet legszebb gyermekeit s ezzel hódoljon a szeretett Mester trónja előtt.

S az erdő mélyén bolyongva, hosszú órákon át, fáradhatatlanul hajlott mindig új és újabb virágok után, míg dereka sajgott, veríték ült homlokán, kezétlábát véresre tépte a tövis és bojtörján... és végre ráborult az est...

— Talán most már méltó lesz ajándékom az Úr szent felségéhez! — gondolta a kis lélek és örömpesve vitte kincsét a szent hajlék felé.

De jaj! mire odaért, sötét éjszaka lett, a szentély kapuja zárva volt s amint tekintete virágaira esett, megdermedten észlelte, hogy egytől-egyig mind lekonyultak, elhervadtak — a nehezen összegyűjtött hódolati csokor lankadt, szomorú gyom volt már csupán.

Ekkor sohasem érzett, mély bánat fogta el a kis lélek egész valóját. Karjai csüggedten hulltak alá, feje mellére hajlott s végre egész hosszában a szent hajlék lépcsőjére borult.

— Istenem! — sóhajtott. — Értem már! Hiába fáradok, hiába akarok Neked kedveskedni! Nem elég tiszta a kezem, nem eléggé ártatlan a szívem ahhoz, hogy Neked tetsző áldozatot gyűjtsek össze. Ez a hervadt csokor kárbavesztett életem képe!... Non sum dignus... Nem vagyok méltó... — és szivettépő, kétségbeesett zokogással terült el a hideg kövön...

S amint így bánkódott, egyszerre nesztelenül kitárult a szentély

ajtaja, égi gyertyák fényében úszott a templom s az oltár magaslatáról egy mennyei szelidségű, édes hang szólalt meg:

— Mit keseregsz, te balga gyermek? Mit esel kétségbe?... Tudd meg: soha, semmi sem veszel kárba, mit *Értem* cselekedtél, mert minden, mit a *szeretet* sugallt, örökké kedves lesz Elöttem!...

És égi trónusáról lehajolva, saját fenséges, szent kezeivel emelte föl az Úr a hervatag csokrot, hogy oltárára helyezze.

S a kis lélek ámulva látta az imént még fönnyadt virágokat soha nem látott, szemkápráztató szépségben ragyogni, míg kelyheikből soha nem sejtett túlvilági illat szállt a magasba: az Örök szeretet trónja előtt ekképen hódoltak az alázatos szeretet földi virágai...

(E cikkecske a valóság poézise. Szerk.)

Az első szent áldozás emléke.

T. városka mélyen alszik. Sötét az éj. Nincs holdvilág s egyetlen halvány csillag sem ragyog. Időről-időre egy-egy erősebb szélroham rázza meg a csöndes házak ablakait, a piac fáinak ágait s üvöltése elhal a kis tekervényes utcák sötétjében.

A legkésőbb hazajárók is rég felkeresték otthonukat. Éjfél elmúlt, az idő friss, hideg. Varjú se károg, denevér szárnyuhogása sem hallik. Minden, mi él, pihen s csak a szél füttyül a magas kémények körül.

A templom melletti zsákutcában két árnyék mozog. Gyorsan, némán suhannak tova, lábuk alig érinti a földet. Emberi lények-e ezek, vagy hazajáró lelkek?!

A templom egy mellékajtójánál megállanak. A kabát alul előkerülnek a szerszámok, kezük keresi a kapuzárat.

Erős, heves kalapálás hallatszik, de ez elvegyül a dühös vihar zajával. A fa recseg, ropog, a vas enged, még egy utolsó erőlködés, az akadály le van győzve, szabad a bemenet a templomba... A tolvajlámpa sápadt fénye két sötéttekintetű ember arcát világítja meg. A templom óriási hajóján végigfut átható szemük, a fénylő pont, az örökmécs világozása felé haladnak.

Amint oda közelednek, a tabernákulumot tartó márványoszlopok árnyéka fenségesen, büszkén, megnagyítva, majdnem óriásivá nő meg. Az oltár közepén, a szentségtartó kis ajtaja — szép, finoman aranyozott munkájával — titokzatosan ragyog.

Az az ember, aki elül megy, megáll, a — szentélyt a templomhajótól elválasztó — kovácsolt vasrács előtt, 25 éves fiatal ember, félel-

met nem ismer és mégis ez a fenséges csönd ezek a szobrok, melyek, mintha márványtalapzaton álló birák volnának, bámulatba ejtik, magukkal ragadják őt. Megáll. Lámpájának imbolygó fényénél kutatja a hajót és ime hirtelen — e gyalázatos munka közepette — agyában régi emlékek kelnek életre... Multja, melyre sohasem gondolt — sőt amelyről alig tudja, hogy valaha átélte — multja, mely 15 év óta el volt temetve, föltámad a bűnök tömkelegéből s egész jelentőségében áll előtte.

Gondolatai hirtelen elfelejtett gyermeksége felé szállanak vissza, újra látja anyját, az egyszerű szent asszonyt — ki egész nap munkája fölél hajolva ül — kicsi, de tiszta padlásszobájában.

És e boldog idők napjai közül egyik kiválik, ragyogóan, fényesen: első szentáldozásának napja. A városnak egy előkelő hölgye tetőtől-talpig felöltöztette, hogy olyan szép volt, mint egy herceg.

Ép olyan volt, mint az úrnő fia, a kis B. gróf, aki a templomban párja volt. Ez a szent oltár eszébe juttat egy egészen hasonló — de ragyogó oltárt, amelynél ő térdel. A hajó mélyéből fölhangzik a zene hangja, a nagy orgona Isten dicsőségét zengi; ebben a percben a pap leszáll az oltár lépcsőiről és — az aranykehellyel kezében — feléje közeledik. A himzett kendő alatt keze érinti a Condék ivadékának kezét és mindketten; a munkás fia és az előkelő gyermek ájtatosan, szépen, tiszta szívükbe fogadják a szeretet Istenét!

Ennek a — rendőrség által üldözött, a társaságból kitalított — megvetett és kigunyolt utcafiúnak egyetlen — a legnagyobb és a legszebb ünnepe ott az oltár lábánál volt. A jó Isten! Oly sok idő mult el azóta, hogy rég elfelejtette mit is mondott hittana, de ebben az órában érezte, hogy ez az Isten az ő számára anyja, ideális és távoli elmúlt gyermeksége épűgy, mint tiszta, ártatlan ifjúságának szép emléke. Igen, «a jó Isten», most emlékszik, hogy ő maga az, ki 10 éves korában — miután megölelte hívő anyját — fehér szalaggal karján — a tisztaság jelképével eljött ide s hittel tekintett Óreá, a jó Istenre!

Ebben az időben neve Gerbois André volt. Sajnos, ez az André anyjával együtt meghalt. Tizenkét éves korában méltatlan atyjával magára maradt. A gyermek megismerte az éhezést és a részegség durvaságait. Új lakásba mentek lakni, ott senki sem ismerte, senki sem törődött vele, magára volt hagyatva. Nemsokára koraérett gonosztevők elcsábították és itt a hajdani kis André gyorsan megszerezte a Hardi¹ gúnynevet. Rablásainak és büntetéseinek számát nem lehetett megállapítani. Hardinak épűgy, mint társának és mesterének Marteau²-nak személyleírása

¹ Hardi = merész, szemtelen.

² Marteau = kalapács.

minden párizsi rendőrnél megvolt. Ez a Marteau durva volt, amit gúnyneve is mutat, ha munkája közben megzavarták, leütötte az illetőt. Nem egy áldozata maradt az utcakövezetén. Ők ketten, Marteau és Hardi minden gonosztettet elkövettek már, de templomot most akartak először kirabolni. Megúnták a sokszor nagyonis ellentálló pénzszekrényeket, a kastélyok címeres evőeszközeit és a kistőkepenzesek gyapjúharisnyáit, most a szentelt edényekre, a foglalatokba erősített ékkövekre s különösen a főoltár mesés gazdagságára vágyódtak.

De most, hogy Hardi emlékei feltámadtak, «visszagondolt»... és tétovázott.

Marteau utólrte s durván rászólt:

— No, mi az? — lódulj előre! A másik hirtelen elhatározással felelt:

— Menjünk előbb a perselyekhez.

— Bolond vagy talán?! Hiszen ott, ott van kincs. — Marteauja szentség házra mutatott. — Befejezésül, majd meglátjuk, talán a végén.

De Hardi lelkét az ellenszegülés láza fogta el. Nem, nem fogja azt tűrni, hogy azt az aranyajtót durván megszentsegtelenítsék. Soha, de sohasem fogják bántani azt az aranykelyhet, melyben első szentáldozásának jó Istene lakik.

— Azt mondom neked, előbb a perselyekhez megyünk — ismétli nagy határozottsággal.

Vitatkozni kezdenek. Egyik sem enged, Marteau dühe nőttön-nő. Hardi ott áll a korlát előtt, mint a szentség ház védőőre. Marteau e pillanatban reáveti magát, azután dühöngve rázza meg a vaskaput. Ez nagy dübörgéssel kinyílik. A zaj visszhangzik, a boltózat alatt visszaverődik a pillérek mögött a kápolna mélyében. Mintha a szobrok hirtelen életre kelnének s ők maguk morognák az egyházi átkot, a templomuk megszentsegtelenítői felett.

Pillanatig ijedten megállnak, ekkor Marteau az oltár felé halad, de Hardi eléje ugrik:

— Te nem fogsz a jó Istenhez nyulni — ordítja. — Nem fogsz Hozzá nyulni. Mindent megtehetsz, de ezt nem engedem. *Én részt vettem egykor az első szentáldozásban* és azt nem lehet elfelejteni!..

A másik a sértések és istenkáromlások özönét zudította reá.

Hardi felel:

— Igazad van, ép olyan gazember vagyok, mint te, de, ha kell, szívesen meghalok, *hogy megvédelmezzem Őt!* Nem fogod bántani a jó Istent, én mondom neked, Ő nem lesz a tied!...

***

Mindkettő teljes vadságában szemtől-szemben nézik egymást. Hardi az oltár lábánál áll, erős ökle tiltja a közeledést. Marteau szeme vérben

forog, dühében tajtézkik, ráveti magát arra az emberre, ki mindez óráig társa volt és most megakadályozza őt a cselekvésben, a lámpa legurul és elalszik. Maridnem teljes a sötétség. A két alak összeölelkezik, mell mell ellen. Ziháló lélekzetük összevegyül. Erejük egyforma és a nagy csöndben úgy tétszik, mintha küzdelmük örökké tartana, anélkül, hogy egyikük is egy talpalatnyi tért nyerne vagy veszítene.

De izmaik — túlfeszített erőlködéstől — lassanként gyöngülnek. A két elerőtlenedett mell hörög. A vetélytársak tagjait a fáradtság annyira megmerevítette, hogy egymáshoz simulnak, mintha testvérek ölelkezése volna, s nem mintha ellenségek küzdenének egymás ellen.

Ki törődik mindezzel? csak a célt elérik! A két test haldoklik, de Hardi tudja, hogy ő a győztes és hogy a másik egy lépést sem tehet. Mintha Marteau megérezte volna e néma diadalt s ördögi gondolatra utolsó erejét összeszedi. Gyorsan, mint a villám, kiszabadítja magát, kihúzza törét s maga elé szúr, Hardi nyög, azt lihegi: gyáva!... gyáva!... gyáva!... de nem esik el, nem hátrál...

Mintha távolból csillag fényé sápadtan visszaverődnek, úgy ragyog ott közelében, ezüstözött nyugvóhelyén a kis öröklámpa, csöndesen, szeretetteljesen. Nézi a drámát és túlvilági szépsége visszatükröződik a templom márványpadozatára csöppenként folyó vérben. Midőn Hardi még egyszer, utoljára megnézte, úgy látta, hogy anyjához hasonlított... látta őt varázslatos díszben, karjait szeretettel feléje nyújtva... az orgona — mint hajdan — Isten dicsőségét zengi. Elragadtatva ő is kinyújtja feléje elvertelenedett karjait és összeesik...

* * *

Reggel fél öt felé a sekrestyés a templomba jött harangozni az Úrangyalára. Ő a betört ajtóval ellenkező oldalon levő kapun jött be s elvégezve a harangozást, újra lejött a templomba, ekkor idősen zaj ütötte meg fülét. Hallgatózott... képzelődik-e? Mintha valaki halkan nyögne és ez a panasz végigsuhant a templomon, mint a temető szelid fuvalata. Tovább figyelt, a zaj a templom szentélye felől hallatszott.

Előre ment és a szentély félhomályában meglátott egy — az oltár lépcsőin keresztben fekvő — emberi testet.

Gyorsan a paplakba rohant és zajt ütött. Ebben a pillanatban érkezett a templomba egy pap. Mintha a haldokló csak ezt a magasztos látogatást várta volna, szeméit — melyek már megtörtek — tágra nyitotta és halálküzdelmében eltorzult szája azt suttogta:

— Megvédtem a jó Istent és azt hiszem, érintetlen... Ó mondjátok meg nekem, hogy nem történt bántódása! — És mintegy magyarázatul azt dadogja kétszer:

— *Én részt vettem egykor az első szentáldozásban!*

A pap nézte a vörös hullámot, mely a templom hajónak kövezetét bemocskolta, úgy, hogy a lépések nyoma véres utat mutatott az oltártól a kapuig. Elképzelte az összefüggést, a tolvajok harcát, azután a rabló szökését, kinek lába áldozata vérével egészen át volt itatva.

A haldokló ismétlé:

— Tőlem telhetőleg védelmeztem Öt! A jó Istent nem szabad megérinteni!... Ó, mondjátok meg, ott van-e még a jó Isten?!...

Végtelen részvét, határtalan bámulat töltötte el a pap szívét e rabló láttára, ki mindennek dacára — mint keresztény — első szentáldozása emlékéhez hű maradt. Kinyitotta a szentségtartót, mely hála az itt kiömlött vérnek, érintetlen maradt... Kezébe vette a szent kelyhet, fölemelte a vértanú feje fölé és a jó Isten maga adta a haldoklóra az irgalom és megbocsátás jelét.

Gerbois André — gúnynevén Hardi — a föloldozás utolsó szavaival, szemét az aranykehelyre függesztve, amelyért meghalt, a boldogság sóhajával adta vissza lelkét Teremtőjének.

Franciából: *Reiner Irma.*

AZ ÉN PROGRAMMOM.

Hallottam sokszor beszédeket,
Felemelték a lelkemet.
Harsogott az éjjen, tombolt a nép,
Álomként vonult el előttem egy kép.

Láttam Krisztust Pilátus előtt,
Kijabálták: «feszítsd meg őt!»
Belemarkolt ez ítélet lelkembe,
Megalakult bennem a jövő eszménye.

Miért, hogy oly sok az elítélt lélek,
Kiket alig, alig szeretnek.
A lelkem lángra lobbanva égett
Krisztus! — én szeretni fogom őket.

Ez a programom, ezt hirdetem;
Ennek életemet szentelem.
Törölni a könnyf, kötni a sebet,
Szeretni az elítélt bűnös lelkeket.

Azóta lettem boldog és nyugodt,
Ha felkeresem a szegény rabot.
Fejére teszem remegő kezem,
Mosolyt csal szemébe szeretetem.

Kolosi K. Aloyzia.

Amerikából. Az új hazába költözött magyar testvéreink is buzgó eucharisztikus életet élnek. Majdnem minden magyar plébánián Oltáregyesület működik, amely azután — mint rendesen — a hitélet melegágya az egyházközségekben. Nt. Sz. Mária Calasantia pittsburghi főnöknő leveléből tudtuk meg, hogy Pittsburghban ft. Varga István plébános úr igazgatása alatt virágozik az Oltáregyesület, amelynek — a Szent Anna hitközségből — 65 tagja van. Az Oltáregyesület tagjai példás buzgósággal mind előfizettek az «Örökimádás» folyóiratra. Sőt olyan nagylelkűek is voltak, akik egy egész dollárt küldtek be előfizetés gyanánt. Nemcsak szívük jótettét mi azzal kívánjuk viszonzni, hogy a magyar eucharisztikus élet főszenélyében, a Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület Örökimádás-templomában a jötevő oltáregyleti tagokért, illetve szándékaikra egy-egy szentmisét mondatunk és nevüket az «Örökimádás» lapjain megörökítjük. *(A szentmisét és a név megörökítését minden további egydolláros előfizetőnek e helyen megígérjük.)*

Pittsburghi egydolláros előfizetőink a következők: *Hundzsa Józsefné, Dezemics Jánosné, Lakatos Józsefné, Lengyel Ferencné, Tóth Imréné, Túróczi Józsefné, Opalkó Andrásné, Opalkó Mihályné, özv. Fekete Jánosné, Maurer Mihályné, Novák Ferencné, Varga Istvánné, Laczkó Jánosné, Benkő Istvánné, Major Istvánné, Tóth Istvánné, Tóth Endrené, Bázso Dánielné, Török Józsefné, Lepedő Andrásné, Klímon Barnáné, Strelec Józsefné, Demkó Jánosné, Berdár Mihályné, Demkó Józsefné, Gál Mihályné.* Az eucharisztikus Jézus fizesse meg jószágukat.

A nyomdaköltségek napról-napra fokozódnak s mi idehaza nem igen emelhetjük az előfizetést, mert sok szegény olvasónk van, aki a fölemelt díjat alig tudná megfizetni. Így amerikai testvéreink velük szemben az irgalmasság legszebb cselekedetét gyakorolják, mert lelkitáplálékjuk megszerzéséhez segítik őket. De segítik az Oltáregyesületet is, amely az itt pótoltt költségeit egyházi ruhák készítéséhez szükséges anyag beszerzésére fordíthatja és több szegény templomnál segíthet.

Hisz oly sok a kérvény, amelyet szegénységünk miatt nincs módunkban kellően kielégíteni.

Amerikai oltáregyesületek életéről szóló híreket, esetleg fényképfelvételeket szívesen közölnénk lapjainkban. Sajnos, a nt. pittsburghi főnöknő által mellékeltnak jelzett oltárkép nem volt bent a levélben. Szeretettel köszöntjük amerikai véreinket és buzgó vezetőiket.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

Ne több ilyen órát, Uram, ne adj többetilyent. Tudod, hogy erős fogadalma tettem... hogy lovagjává leszek Fiadnak szeplőtelen hűséggel... hogy csak Ő kell nekem és senki más... és ott keresem, ahol megtalálom... és mindenkor Őt keresem, mikor időm engedi... Úrnapkor mult egy éve, az Örökimádásban. Te tudod, de senki más. S most már itt a győtrelem. Titánok agyát is meg tudná tán őrleni. A mámor vakító, butító varázslatában legördült függöny felpattan. Ó! mi volt ott! Látok mindent, érzek minden idegessel mindent, ami azon a szinpadon pár órával előbb lejátszódott. Ott Tárnokéknál a templom mellett, közvetlen szomszédságában. Valakihez igen közel. Hogy figyelt ő engem! És talán sírt is. Mert felejtettem, nem akartam rá gondolni... az Ő szemének titokzatos ösvényeire. Mert bedugtam fülemet, hogy meg ne halljam csöndes kiáltásait, reszkető és reszkettető sóhajtásait... mert balgán elfordítottam szememet, hogy esetleg vissza ne sírjak Neki... mert önfeledten végigdőltem a pamlagon, hogy a térdem esetleg a földre ne hajolhasson véletlenségből sem. Most látom, hogy az imént feledtem, feledni akartam, amit felednem nekem többé már nem szabad. És hogy hűtellen nem láttem hozzá, Ő tette, mert Ő nem felejtett... Nem felejtett akkor sem, midőn idegen szemek tüzeit kerestem és akartam látni... mikor mosolyt kerestem, mikor finom célzásokat igyekeztem leszögezni... Ott volt Ő mellettem láthatatlanul, mikor az a leány láthatóan mellettem járt, tőlem egy-két centiméternyire, rövidujjú csipkés blúzban, hófehér karokkal, mikor körülhordozta a tálcát és a tányéromba rakott, poharamba öntött. És feledtem az Ő borát, mert emettől kezdett zsibbadni elmém, agyam. És énekeltem a világ dalait és nem tudtam, hogy jobb volna a Misereret nyögni. Ütöttem a taktust, ahelyett hogy a mellemet vertem volna. És szívtam magamba a Déli dalok bódító melódiáit s egyetlen egyszer sem gondoltam arra, hogy vannak himnuszok... Néztém másnak vidám enyelgését övele s eltűnt szemem elől a

nagy Passio. Gyönyörrel kísértem figyelemmel a táncoló párnak lábait és nem láttam a vértől csepegő átszegezett lábakat. Ez volt a nagy dráma; az enyém volt, bár nem tettem semmit; a lelkemben ment végbe. Érzem, hogy Ő mégis mellettem állt; de azt is érzem, hogy sírt. Tudom, hogy most is a legördült függőnyt Ő húzta félre, hogy lássam nyomorult magamat, amit akkor ott nem akartam meglátni... és ne érezek semmit abból, amit ott kerestem vagy inkább érzem, de gyötrelmem és kín gyanánt. Ó Jézusom, úgy-e, ez büntetés tőled? Legyen, legyen az!

E pillanatban Tamás már talpon is volt; égő könnyezést érzett szemében. A halotti csöndben oda térdelt vagy kuporodott az ágya mellé, párnái közé rejtette arcát és zokogott. Egy perccel előbb még úgy érezte, hogy összedől a világ, sötét semmiségnek gondolta magát s most mintha kezdene világos lenni, mintha a könnyein keresztül látná, hogy a templomból az oltárról Mestere közeledne feléje gyors léptekkel, szelíden mosolygó arccal. Oda is ért hozzája, mintha megsimogatta volna homlokát. Oly édes volt e simogatás, annyira megkönnyebbült tőle, hogy fölállt görnyedő térdepléséből, keresztet vetett magára, visszafeküdt ágyába. El is aludt mindjárt. Ha láthatta volna valaki, arcán kétfelé a könnyek nyomait láthatta volna; ágya mellett Krisztust, amint mosolygó szeretettel nézi lovagját, kezét halántékán pihentetve.

III.

Szép csendes, ragyogóan verőfényes augusztusi reggelre ébredt föl Tamás. Az ablaktábla résein át aransárga sugarakban táncolva furódott a Grál-lovag szobájába a napfény. Tamás szokatlanul nyugodt és jókedvű volt. Pár perc alatt felöltözködött. Hóna alá kapta aranymetszésű imakönyvét, most az egyszer kalap nélkül sietett el hazulról — haza: a templomba. A folyosón találkozott mamájával. Köszöntötte gyengéden, szokása szerint. Várta, hogy valamit szólni fog a tegnapi est ki maradás miatt, legalább is egy kérdést, mint máskor, ha kissé hosszabb ideig elmaradt. De most nem kérdezett tőle mást, csak annyit, hogy jól aludtál-e fiam?

— Pompásan — felelte Tamás. És még hozzátette: — Mama, mise után ne várj reggelivel. Valószínűleg csak délben jövök haza. — És már sietett is misére, áldozni, találkozni ismét az Úrral, akivel elalvása előtt oly édes, oly szükséges párbeszéde volt.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.